

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

BANANA YOSHIMOTO

MOSHI-
MOSHI

Traducere din japoneză și note de
RALUCA NICOLAE

HUMANITAS
fiction

Redactor: Mihaela Pascu-Oglindă
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Cristina Jelescu
DTP: Dragoș Dumitrescu, Veronica Dinu

Tipărit la Livco Design

BANANA YOSHIMOTO
MOSHI MOSHI SHIMOKITAZAWA
Copyright © 2010 by Banana Yoshimoto
All rights reserved.
Japanese original edition published by
The Mainichi Newspapers.
Romanian translation rights arranged with
Banana Yoshimoto through ZIPANGO, S.L.

© HUMANITAS FICTION, 2026, pentru prezenta versiune
în limba română

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
YOSHIMOTO, BANANA
Moshi-moshi / Banana Yoshimoto; trad. din japoneză și note
de Raluca Nicolae. – București: Humanitas Fiction, 2026
ISBN 978-606-097-884-8
I. Nicolae, Raluca (trad.; note)
821.521

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
rel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0723 684 194

*Zawa-zawa Shimokitazawa*¹ este titlul peliculei sem-nate de regretatul Jun Ichikawa², unul dintre regizorii mei preferați.

O văzusem de nenumărate ori în apartamentul alor mei, singură, în puterea nopții, doar-doar m-oi încu-meta să mă mut în Shimokitazawa³. Voiam ca trupul meu să absoarbă din energia acelui loc aparte, ca să fiu absolut sigură că nu mă priesc în hotărârea mea.

În film este o scenă în care pianista Fujiko Hem-ming⁴ vorbește despre Shimokitazawa. Vocea i se aude

1. Film din anul 2000, tradus în engleză ca *The Whispered City*. În anul următor, a fost încununat cu două distincții importante din industria cinematografică niponă: premiul *Kinema Bunpo*, pentru cel mai bun actor, și *Mainichi Film Concours*, pentru cel mai bun regizor. Filmul urmărește câteva luni din viața unei tinere, Yuki, care, în ajun de Anul Nou, se hotărăște să se mute din cartierul ei.

2. Regizor și scenarist de film japonez (1948–2008).

3. Shimokitazawa, sau Shimokita, este un cartier boem, situat în sud-vestul capitalei Tōkyō. Aleile înguste, cu picturi murale, sunt flancate de cafenele artizanale, berării și magazine elegante cu haine vintage și discuri de vinil.

4. Pianistă japoneză (1932–2024), născută la Berlin. Mama ei, născută în Japonia, era profesoară de pian, iar tatăl ei era

pe fundal, iar imaginile se derulează, în timp ce ea hoinărește prin cartier sau face cumpărături în piața de lângă gară.

— Shimokitazawa e o încrengătură haotică, construită alandala, în primul rând din lipsă de spațiu. Totuși, ochiul este plăcut surprins de impuritățile și neorânduiala sa, fiindcă acestea ne amintesc de latura frumoasă a subconștientului uman. Într-un fel, acest amestec neobișnuit poate fi asemănat cu păsările care-și culeg nectarul din flori sau cu o pisică sărind grațios de la înălțime. Ca să dai naștere la ceva nou, trebuie să începi din ape tulburi, și abia după aceea lucrurile se vor limpezi și își vor urma, firesc, curgera lină.

Prima oară când vizionasem scena, mă minunasem de cât de mult adevăr ascund spusele ei. O lacrimă mi se strecurase în colțul ochilor. Ulterior, revăzusem obsesiv filmul, încât aproape îl știam pe de rost, nădăjduind de fiecare dată că o să am tăria să mă mut în Shimokitazawa.

Pentru mine fusese o mare ușurare să aud din gura altcuiva ceva ce eu doar intuiseam.

un arhitect născut în Suedia. Fujiko Hemming a făcut școala în Japonia și a început să cânte la pian de la o vârstă fragedă, sub îndrumarea mamei sale. A fost considerată un copil-minune și a susținut primul ei concert internațional la vârsta de șaptesprezece ani. În timpul unui concert la Viena în 1971, Hemming și-a pierdut auzul din cauza febrei. Ulterior, a locuit în Stockholm și a concertat în toată Europa înainte de a se întoarce definitiv în Japonia în 1995.

Vorbele lui Fujiko din film, cutremurătoare, dar și încurajatoare, mă marcaseră fiindcă izvorau din viața reală, din întâmplările pe care pianista însăși le trăise la intensitate maximă.

Speram ca și eu să-i pot urma exemplul și să fac ceva asemănător, care să mă reprezinte, aducând un strop din această minunată magie în viața oamenilor.

Singură, în puterea nopții, reflectasem îndelung la cuvintele ei până ce izbutisem să-mi construiesc un mic spațiu al meu, în care să respir și în care să mă mențin cât de cât pe linia de plutire.

Moartea tatei nu mă aruncase brusc în ghearele depresiei. În cazul meu nu fusese deloc așa. Durerea prinsese contur ca o succesiune de lovituri aparent neînsemnate, pe care corpul meu le tot încasase până ce, pe nesimțite, mă pomenisem în hăul suferinței, de unde nu mai fusesem în stare să mă ridic. Și ciclul acesta se tot repetase.

În fiecare zi mă străduiam să proiectez în exterior imaginea unei ființe raționale, în vreme ce trupul mi se împutina și anchiloza, iar gândurile puneau tot mai mult stăpânire pe mine – o reacție de apărare, bănuiesc.

Florile, luminile, speranța, distracțiile îmi deveniseră străine, până când mă trezisem captivă într-o beznă deasă și fetidă, în care doar forța feroce din vintre mai avea noimă, iar lucrurile mărunte și frumoase își pierdeau rând pe rând însemnătatea.

În mijlocul acelei neguri dense mă forțasem totuși să mă mișc, să respir și să-mi țin ochii pironiți înaintea, pe ceea ce viața îmi scotea în cale.

Și, încet-încet, începusem să întrezăresc o mică li-cărire, ceva ce era și nu era lumină, căci întunericul, cu toată putreziciunea sa brutală și sălbatică, rămăsese încă înăuntrul meu. N-am înțeles pe deplin sensul cuvintelor lui Fujiko până când nu am găsit resursele interioare pentru a vedea partea frumoasă din acele contraste oscilante.

Din câte-mi amintesc, m-am mutat în Shimokita-zawa la aproape un an după ce tata își găsisese sfârșitul într-o pădure din Ibaraki. Se sinucisese alături de iubita lui – o rudă îndepărtată, de care nici eu, nici mama nu avuseserăm habar.

Femeia, sub pretextul că are nevoie de un mic sfat, de o vorbă bună, i se băgase pe sub piele, și apoi îl târâse în patul ei. În cele din urmă, îl invitase la ea acasă, îi pusese somnifere în băutură și îl dusesse cu mașina într-o pădure din apropierea unui sătuc aproape pustiu. Tata se prăpădise după ce inhalase monoxid de carbon de la cărbunii de grătar aduși de ibovnică. Bine-înțeles că și ea murise. Polițiștii găsiseră mașina închisă etanș, așa că nu suspectaseră nici o clipă că ar fi fost vorba de o crimă.

Pe scurt, arătase ca o sinucidere, dar, de fapt, tata fusese ucis.

N-are rost să vă povestesc cu lux de amănunte ce a urmat – chițibușurile administrative, alergătura și ceea ce ne-a fost dat să auzim în tot acest răstimp.

Fuseseră mult prea multe șocuri și prea greu de suportat, iar eu nu-mi pusesem încă ordine în gânduri.

Oricum, îmi vin în minte doar crâmpie. Nu știu dacă voi fi vreodată în stare să mă întorc în timp și să-mi aduc aminte chiar totul. Se spune că existența noastră nu-i decât o înlanțuire de fapte strâns legate unele de altele. Pentru mine însă, amploarea și profunzimea celor petrecute atunci a depășit cu mult misterul vieții.

Îmi amintesc cum, în zilele noastre bune, mama și cu mine stăteam la povești despre tata.

— În ultima vreme e mai mult prin turnee. Se adună de pe drumuri abia spre dimineață. Să-și fi găsit pe cineva? Mă îndoiesc că are de gând să ne lase. Și totuși... Poate suntem noi prea prăpăstioase... O să se întoarcă el mai devreme sau mai târziu, sigur o să se întoarcă.

Cu toate acestea, telefonul poliției ne luase pe nepregătite.

Jeliserăm, urlaserăm, ne ieșiserăm din fire, cu alte cuvinte făcuserăm tot ce ne trecuse prin cap. Tot, absolut tot. Împreună, separat, sau plângând pe umărul celeilalte.

Tata lucra în industria muzicală și, firește, din când în când, mai călca și strâmb. Avuseserăm grijă să nu-l ținem prea din scurt, ca nu cumva să-și ia lumea în cap. Îl lăsaserăm să-și trăiască viața. Acum însă, ne învinovățeam că-i dăduserăm prea multă libertate.

Totuși, întotdeauna existaseră anumite reguli, anumite limite. Când nu era în turneu, era literă de lege să nu-și piardă nopțile aiurea și să vină acasă, la noi, chiar dacă ajungea de-abia când se crăpa de ziuă. Nu-și încălcase niciodată promisiunile făcute mie sau mamei, ba chiar și le nota în agendă sau pe dosul palmei. Avea mâinile pline de însemnări!

Știam că puteam conta pe el că o să cumpere lapte în drum spre casă sau că o să ne ducă la restaurant să mâncăm colțunași cu carne, deoarece apucase să-și ia angajamentul față de noi. Sigur, avea obligații și față de trupă, dar fusese, înainte de toate, un tată bun, tocmai de aceea și eu, și mama îi trecuserăm multe cu vederea.

După moartea lui suspectă, chiar și după funeralii, ne luase mult timp să înțelegem că nu mai e printre noi.

Femeia, ibovnica lui adică, își găsisese sfârșitul odată cu el, așa că nu aveam pe cine da în judecată. Trebuia să acceptăm acest deznodământ trist, fără să dăm frâu liber sentimentelor contradictorii ce ne copleșeau. Și cui să-i fi cerut despăgubiri? Nu voiam să avem nimic de-a face cu așa-zisele noastre rubedenii.

Se zvonea că femeia fusese dată spre adopție la scurt timp după ce venise pe lume. Înainte să se sinucidă, nu mai avea, practic, pe nimeni, fiindcă plecase de ani buni din familia care o adoptase. Amănuntele acestea ne ajunseseră întâmplător la urechi. Nici eu, nici mama nu aveam chef să scormonim prin viața ei, așadar nu am făcut nici un fel de demers să aflăm mai multe despre ea.

Nu i-am văzut niciodată trupul neînsuflețit. O zărisem doar în poze – o femeie cu tenul ca laptele, a cărei frumusețe amintea de-o vulpe sau de-un șarpe. Fusesem uluită că tata se lăsase prins în mrejele ei, iar mama, și mai uluită decât mine.

Totuși, viața merge înainte, cu bune și cu rele. Eram surprinsă de cât de ușor mă deplasam pe stradă. Nici măcar nu mă deosebeam prea mult de cei din jurul

meu. Judecând după reflexia mea din vitrine, arătam absolut normal, chiar dacă, pe dinăuntru, mă bântuiau furtuni devastatoare.

Cam la un an de la moartea lui, când mama părea că și-a mai revenit, mi-am zis că-i momentul să-mi văd de viața mea.

Mă înscriisem la niște cursuri de gastronomie după absolvirea facultății de scurtă durată¹, și, imediat ce le-am terminat, mi-am căutat de lucru în domeniu, ajutând, printre picături, o prietenă care își deschisese un restaurant. Evenimentele din ultima vreme îmi zădărniseră proiectele. Eu și colegii de la școala de gastronomie ne făcuserăm planuri mari. Cochetaserăm cu ideea de a ne deschide fiecare propria afacere. După ce nenorocirea se abătuse asupra mea, mă văzusem nevoită s-o iau iar de la zero, așa că mi-am făcut curaj să plec din locuința alor mei și să-mi închiriez un apartament într-o casă veche, de fapt, o pensiune de care se ocupa mama unei bune prietene.

Până nu demult, amica mea locuise acolo, dar se căsătorise și urma să plece în Anglia. Apartamentul se afla la o aruncătură de băț de stația Shimokitazawa. Dacă tot se ivise ocazia, nu am stat prea mult pe gânduri și l-am închiriat.

Tot atunci mi-am găsit de lucru la doi pași de casă, la Les Liens, un bistrou de pe strada Chazawa, unde tocmai mă mutasem. Era un local micuț, în care

1. *Tanki daigaku* este un tip de facultate de scurtă durată (doi ani) cu profil vocațional sau economic. Pentru partea tehnică, echivalentul românesc ar fi studii de subingineri.